

FARSKÝ LIST

3. jún – 9. jún 2024, číslo 552

Gréckokatolícka cirkev, farnosť Čičava, Čičava 38, 09301

Tel.: 0911/711488, o.martinlaban@gmail.com

Aby si mohol žiť, musíš sa úplne oddeliť od všetkého.

A aby si mohol milovať, musíš sa najprv odpútať od toho, koho miluješ, či vlastne ešte len chceš milovať. Život žiješ v sebe, nie mimo seba. Ak miluješ zo seba, nie z niečoho vonkajšieho. A aj šťastie a blaho nachádzaš v sebe, lebo "je vo vás Kristus, telo je síce pre hriech mŕtve, no duch je život pre spravodlivosť. A keď vo vás prebýva Duch toho, ktorý vzkriesil Ježiša z mŕtvych, potom ten, čo vzkriesil z mŕtvych Krista, oživí aj vaše smrteľné telá skrze svojho Ducha, ktorý prebýva vo vás." (Rim 8, 10-11). Nie vonku, niekde mimo, vo svete. Všetko je tu, všetko je teraz, všetko je v nás. A teda aj náš život i naša láska musia vychádzať z nás. Ale to začne, až sa odpojíme a odpútame od všetkého mimo nás, od nárokov a očakávaní, že tam vonku v niečom vonkajšom či niekom inom nájdeme život či dôvod milovať. Prebuď sa. Oddel sa. Buď. Ži. Miluj. Všetko je tu a teraz, všetko je v tebe, Boh sám. Buď v Ňom. Ži v Ňom. Miluj V Ňom. Toto je to "generálne odpustenie", zrieknutie sa nárokov, očakávaní voči všetkým a všetkému a na všetko. A tak Ježiš hovorí, že "ak niekto prichádza ku mne a nemá v nenávisti svojho otca, matku, ženu, deti, bratov, sestry, ba aj svoj život, nemôže byť mojím učeníkom. ... ani jeden z vás, ak sa nezriekne všetkého, čo má, nemôže byť mojím učeníkom." (Lk 14, 26,33). Nie je to presne o tomto? Závislosť nie je láska rovnako, ako upriamovanie sa na veci mimo nás nie je život. Upriamovať sa na veci a hľadať v nich život, a žiť život a využívať a konať veci sú dve odlišné a opačné veci. Rovnako, ako visieť na druhých ľuďoch a byť na nich závislí a k nim pripútaní, a byť od nich slobodní a milovať ich zo seba a z

vlastného rozhodnutia sú tiež dve odlišné veci. Len sa nesmieš "báť tmy" - v tomto prípade skôr jas a "ostrého vzduchu" skutočnosti - a neutekať späť do prítmnia závislostí! Môžeš žiť len vtedy, ak si takto slobodný a oddelený. Môžeš používať veci, len ak si od nich takto oddelený. Môžeš milovať ľudí, len keď si od nich tiež takto oddelený. Závislosť nie je láska ani život! Len oddelení nepremietame do druhých svoje predstavy a očakávania. A nie je náhodou aj toto význam slova "svätý", čiže oddelený? Nehľadaj nič v čomkoľvek vonkajšom ani sa nepripúťavaj k ničomu vonkajšiemu.

Nádhera kresťanstva

Kresťanstvo? Predstav si silu - nepoškvrnenú žiadnym zlom, násilím, sebecktom. Predstav si krásu - nepoškvrnenú pýchou, samolúbosťou, povýšenosťou. Predstav si bohatstvo - nepoškvrnené lakomstvom. Telo - nezmrzačené telesnosťou. Život - nezotročený žiadostivosťou ani strachom. Toto je svätosť. Všetko ostáva, len očistené, oslobodené. Plnšie. Živšie. Ako hovorí Ježiš, taký človek "dostane stonásobne viac a bude dedičom večného života." (Mt 19, 29) Predstavte si to! Všetko toto - a nič z toho zničené, ale očistené, posilnené, oslobodené, privedené k dokonalosti!

Vrátiť slovám hriech a svätosť ich pravý obsah a zmysel

Je dôležité správne pochopiť hriech a vrátiť tento zmysel aj tomuto slovu - že je to antiživot, že je to otroctvo, že je to bolesť a utrpenie. Lebo ako ľudia toto slovo vnímajú? Ako bigotný odpor nejakých náboženských fanatikov proti životu a proti dobrým veciam,

ako čosi iracionálne, zadubené? Alebo len ako Boha, ktorý je ustavične z čohosi urazení a ľudí, ktorí stále žijú s pocitom viny a len odprosujú a odprosujú urazeného Boha? Hriech ako slobodu, užívanie si a život - a svätosť ako opak, ako smrť, smútok, sebatrýznenie? Ale čo je na tom divné, že ak diktátor môže vydávať tyranii za slobodu, lož za pravdu úpadok za pokrok a vojnu za mier, tak diabol sa tvári ako syn svetla a vydáva svoje otroctvo za slobodu? A jeho otroci, ktorí nepoznajú nič, iba reťaze, si ich považujú a chvália sa tým, kto ich má krajšie a lepšie a ich stratu považujú za veľké zlo? A ako inak im pomôcť porozumieť, než byť slobodný, svätý, plný života - pred ich očami?

Byť prítomný, vnímať a nesúdiť.

Keď zmizne žiadostivosť a keď zmizne strach a spolu s nimi zmizne sebeckosť a pýcha, tak zostane len to čo je, zmiznú ilúzie a ostane iba realita. Oстане iba dobro. Oстане iba to čo je správne. Oстане iba láska - a toto je stav svätosti. Takýto život plyní v Bohu, v dokonalej slobode a ladsťosti s Bohom v Duchu, ktorý Je Životom Trojice a ktorý nás už teraz naplňa, preniká a vedie. Nič mu už nebráni, nič neprekáža, nič neodvážda preč. V zásade asi väčšina konfliktov (ak nie všetky) plynú z toho, že sa naša žiadostivosť bije s realitou, strach je v konflikte s tým normálnym a prirodzeným dobrom. A je to ten istý dôvod, ktorý bráni láske. Je to ako vznik komunity: chaos je čas súdovania a snahy presadiť svoje súdy. Komunita je stav, keby miesto súdovania začíname prijímať jeden druhého. Byť prítomný, vnímať a nesúdiť - dobrý spôsob, ako sa učiť takto byť a žiť.

Prečo podriadenie sa Bohu nie je výsledok násilia.

Keď čítame, že sa máme úplne zjednotiť s Bohom, možno nás akom prvé napadne jednota založená na sile: Boh jednoducho je, aký je, koná, ako si myslí - a od nás vyžaduje,

aby sme to prijali, aby sme sa Mu podriadili a prispôobil, lebo On je Boh a preto rozhoduje, a my sme ľudia a preto nám neostáva nič iné, než poslúchnuť, alebo byť potrestaní. Takto uvažuje svetský človek mysliaci a žijúci hriech. Takto funguje svet, na sile a moci. Lenže skutočnosť je iná. Boh je, aký je, pretože je dobrý a nepozná zlo. V Ňom zlo nemá miesto preto, že nedáva zmysel, je cudzie, zbytočné. K čomu by Bohu, ktorému nič nechýba, boli pýcha či sebeckosť, ktoré sú prejavom nedostatku a žiadostivosti? Alebo k čomu by Mu boli klamstvo a závisť a nenávisť, ktoré sú ovocím strachu z niečoho, z niekoho? Nás urobil Boh svojimi deťmi a dal nám tú istú istotu a bezpečie, aké má On, aké mal aj na zemi On sám, Kristus. Ak ho prijmeme, aj u nás stratia a zmysel aj žiadostivosť, aj strach. A keď sa tak stane, stratia zmysel aj pýcha a sebeckosť a zlo samotné. A keď ostane aj v nás už iba dobro a iba láska - zrazu zistíme, že sme s Bohom rovnakí. Že naozaj sme ako On. A táto jednota nie je výsledkom podriadenia sa nejakej sile zo strany Boha, ale podobnosti s Bohom. Podobní sa stali podobnými. A tak, keď v nás doznie a stíchne všetko svetské, to, čo ostane a čo sa vynorí, je svätosť, Boh, Boží Život, dokonalosť, Nebo.

Prečo túžime po spoločenstve v Cirkvi?

Božie synovstvo je ako futbalová lopta: Keď dostanete loptu, samozrejme prvá reakcia je ísť a nájsť niekoho, s kým si môžete zahrať futbal. Takisto keď prijmete Ducha Svätého, prvá reakcia je ísť a nájsť niekoho, kto je rovnako synom, dcérou ako vy, kto je rovnako plný Ducha, aby ste s ním mohli žiť Boží Život, pretože je to Život spoločenstva, život Trojice. A tak, ako Otec a Syn žijú Jednotu Trojice v Duchu Svätom, aj vy túžite po ľuďoch, s ktorými by ste mohli žiť rovnaké spoločenstvo a rovnakú jednotu v tom istom Duchu Svätom. Žiť s ľuďmi, ktorí o tom nielen hovoria či v to iba veria, ale to žijú, je to ich život, záľuba, vášeň žiť Život Boha v Božom Duchu a konať

skutky Boha a pracovať na dielach Boha, nášho Otca. Jednoducho, dostali ste v Duchu Svätom trojičný život spoločenstva, slobodu Božieho synovstva, ktorá takéto spoločenstvo žiť umožňuje a ktorá sa naplno dá žiť iba v spoločenstve – a tak idete a hľadáte, kde nájdete niekoho, s kým si môžete "zahrať" tento nový Život! Amen! Práve pre takýto dokonalý život dokonalej jednoty v dokonalej láske ste boli Otcom stvorení, Kristom vykúpení a oslobodení a Duchom Svätým naplnení!

Byť prítomný, vnímať a nesúdiť.

Keď zmizne žiadostivosť a keď zmizne strach a spolu s nimi zmizne sebeckosť a pýcha, tak zostane len to čo je, zmiznú ilúzie a ostane iba realita. Ostane iba dobro. Ostane iba to čo je správne. Ostane iba láska - a toto je stav svätosti. Takýto život plyní v Bohu, v dokonalej slobode a ladnosti s Bohom v Duchu, ktorý Je Životom Trojice a ktorý nás už teraz naplňuje, preniká a vedie. Nič mu už nebráni, nič neprekáža, nič neodváža preč. V zásade asi väčšina konfliktov (ak nie všetky) plynú z toho, že sa naša žiadostivosť bije s realitou, strach je v konflikte s tým normálnym a prirodzeným dobrom. A je to ten istý dôvod, ktorý bráni láske. Je to ako vznik komunity: chaos je čas súdenia a snahy presadiť svoje sudy. Komunita je stav, keby miesto súdenia začíname prijímať jeden druhého. Byť prítomný, vnímať a nesúdiť - dobrý spôsob, ako sa učiť takto byť a žiť.

Poddať sa dokonalosti

"Milovaní, ak nám srdce nič nevyčíta, máme dôveru k Bohu a dostaneme od neho všetko, o čo len budeme prosiť, lebo zachováme jeho prikázania a robíme, čo sa jemu páči." (1Jn 3, 21-22) Je v tom hlboká rozkoš pokoja, keď jednoducho sme, aký byť máme. V súlade s tým, čím sme stvorením aj adopciou - obrazmi Boha a deťmi Boha, bohmi v Bohu. Keď sa prosto poddáme tomu normálnemu,

prirodzenému, správne. Je to... ako keď vlak zapadne do koľajníc a hladko sa rozbehne a s ľahkosťou nabere rýchlosť. Všetko zapadá do seba. Všetko zrazu funguje. Končí sa konflikt ilúzií s realitou, vôle s rozumom, duše s telom. Bránou do tohto stavu je viera. Uverenie. Uverenie a prijatie, bez strachu, bez vzpierania sa - to je ako vykoľajený vlak snažiaci sa pokračovať lesnými cestami, jednoducho trápenie. Snaha byť iné a horšie, než sme, snaha živiť namiesto žiť - lebo sa bojíme toho, čo je! Rozkoš a ľahkosť prostej dokonalosti! Prostej dokonalosti prostého života tak, ako sa má, v súlade s nami s Bohom, s realitou, v hlbokom súzvuku všetkého! Hriech je zložitý a namáhavý. Svätosť je jednoduchá a ľahká! Ale bez viery si zvolíme námahu hriechu pred ľahkosťou svätosti. "Zbytočne vstávate pred svitaním a líhate si neskoro v noci, vy, čo jete ťažko zarobený chlieb; lebo on dáva svojim miláčkom spánok." (Ž 127, 2). Ale to je možné len vo viere, len v hesychii viery. Brať veci, ako si. Žiť život, ako je. Konať skutky, ktoré vykonané byť majú - ten jeden skutok, ktorý práve teraz vykonaný byť má. Bez toho, aby nás uniesli žiadostivosť či strach. Bez ich váhania a otáľania, bez utekania a vyhybania sa. Tak prostý vzorec dokonalosti to je. Dokonalosť je prirodzený stav, celý Vesmír tak funguje, dokonalo. Okrem človeka - a to je podstata toho, čo je hriech: porušenie, zničenie tohto vzoru. Nič predomnou. Nič za mnou. Žiadne očakávanie. Žiadna túžba. Žiaden strach. Nič vlastné. Len Boh. A ja. Tu a teraz. A skutok, ktorý treba vykonať. Iba takto je človek dostatočne prítomný. A dostatočne slobodný. Aby konal dobro. Aby miloval. Teraz a tu. Aby našiel Nebo. Radosť. Život. Boha. Tu.

Byť v tomto hlbokom súlade, konať a plynúť ako súčasť Hudby. Prestať sa vzpierať krásu, prestať unikať pred životom. Takto sa život stáva modlitbou a modlitba životom, kontempláciou, prostým a preto plným, blaženým bytím.

Nezáleží, čo robíš, ak to robíš s Ním

A dokonca aj ak je to neprijemné alebo by si radšej inak trávil čas s Bohom, ak to konáš s Ním, všetko je v poriadku. Lebo to, čo konkrétne robíš, je v zásade nepodstatné. Dôležité je, či to robíš s Ním, alebo bez Neho. "Kto nie je so mnou, je proti mne, a kto nezhrmažďuje so mnou, rozhadzuje." (Mt 12, 30), hovorí. Odtiaľ potom aj spiritualita konania: v zásade nezáleží, čomu sa venujeme a čo robíme. Záleží, či nám to pomáha stávať sa cirkvou, spoločenstvom spojeným hlbokým

priateľstvom a naplneným Božím Duchom a Božou láskou. Ak hej, je to dobrá a v najplnšom zmysle zbožná činnosť, bár by to aj bolo jazdenie na motorkách alebo bowling. Celkom tak, ako ruženec môže byť bezbožný, ak v nás upevňuje individualizmus v štýle "nikam nechodím, nikoho nepotrebujem, sám sa doma pomodlím, to mi je najlepšie". Znamená to, byť tu. Konať, čo konáš, čo najlepšie. Naplniť tento okamih, tento skutok láskou Boha a dokonalosťou a dobrom a svätosťou. Byť v ňom naplno pre toho, kto tu s tebou práve je. Bez túžby byť inde s iným inak. Bez ničoho, čo by ťa vyrušovalo a odvádzalo preč. Byť tu. Takto tu. Mať čas na tu. Plný pozornosti voči tu. Nie je dôvod utekať, ponáhľať sa niekam inam, pretože On je práve tu. My sme tu. Spolu sme tu. Som tam, kde mám byť.

	Čičava	Komárany	Memík
Po	<i>Svätý mučeník Lucilián a spolovníci</i>		
3.6.	18.00 +Michaľ, Mária (r.Hricová)		
Ut	<i>Svätý Metrofanés, konštantínopolský patriarcha</i>		
4.6.	16.30 spoveď 18.00 +Alžbeta (r.Gerová) + panychýda		
St	<i>Svätý hieromučeník Dorotej, týrsky biskup</i>		
5.6.		16.30 spoveď 18.00 *ZBP Mária s rod.	
Št	<i>Prepodobný otec Bessarión Divotvorca; prepodobný Hilarión Nový</i>		
6.6.			17.00 spoveď 18.00 +Ervin
Pi	<i>Najsladšieho Pána, Boha a Spasiteľa Ježiša Krísta Milujúceho ľudí</i>		<i>Odporúčany sviatok Voľnica</i>
7.6.	18.00 *ZBP Terezia, Ľudovít	16.30 +Jozef Šnelcer	8.00 *ZBP Lucia s rod.
So	<i>Presvätá Bohorodička spolutrpiteľka</i>		
8.6.			
Ne	<i>Tretia nedela po Päťdesiatnici</i>		
9.6.	9.15 *ZBP Daniela, Ján (r.Molnárová) 40.výr.	7.30 *ZBP Pavol (r.Čandíková)	11.00 *za farnosť

Úmysel modlitby: za mier na Ukrajine a vo svete.